

I

In het zevende jaar van koning Nebukadnezar, tijdens de regenmaanden, belegerde onze machtige heerser de stad Jeruzalem opnieuw. Een groot deel van het leger bevond zich er al drie maanden toen Nebukadnezar en zijn gevolg, waaronder Kalbi en ikzelf, in het voorjaar, op 1 *addaru, aankwamen. Terwijl ik mijn tent naast die van Kalbi opzette, hoorde ik een gesprek tussen de aanvoerder en Nebuzerridin, zijn rechterhand en qua karakter onvergelijkbaar met Kalbi.

‘Wat denk je ervan, Nebuzerridin?’ vroeg Kalbi terwijl hij zijn blik op de stad richtte.

‘De stadsmuren zijn stevig. Daar raken we niet zomaar door. Klopt het wat men zegt over een *vijver in de stad die verbonden is met een bron?’

‘Absoluut. Een van hun vorige koningen heeft een ondergronds kanaal laten graven, dwars door de rotsen, en zo een hoger liggende bron verbonden met een vijver.’

‘Voortdurende toevoer van water dus. De stad kan een lange belegering doorstaan.’

‘Helemaal juist, Nebuzerridin. En toch is het louter een kwestie van tijd voor onze paarden en wagens door de hellende straten van Jeruzalem rijden. Daar moet je niet aan twijfelen.’

Nebu-Sarsechim, de hofmaarschalk, die verantwoordelijk was voor het reilen en zeilen van de koninklijke hofhouding, kwam bij de mannen staan. Hij was jong en behoorlijk onervaren. Ik had weleens de roddel gehoord dat hij volstrekt onbekwaam was als hofmaarschalk. Hij had deze positie gekregen omdat hij een jeugdvriend van de koning was. Het enige wat ik met zekerheid kon zeggen, was dat hij mij vriendelijk behandelde.

‘Waarom zouden we daar niet aan moeten twijfelen?’ vroeg de hofmaarschalk, die er blijkbaar niet voor terugschrok om zich in het gesprek te mengen.

Nebuzerridin antwoordde: ‘Zoals je weet ...’

Kalbi deed alsof hij niet hoorde dat Nebuzerridin al aan het woord was en overstemde hem: ‘Onze grote koning heeft de voorafgaande jaren nietsontziende benden uit Aram en uit gebieden ten oosten van dit gebied ingezet om het land binnen te vallen en te plunderen. Het land en deze stad zijn al sterk verzwakt en door de belegering van de laatste maanden knijpen we hen langzaam dood.’ Hij zette zijn woorden kracht bij door zijn vuist dicht te knijpen alsof hij iets fijnkneep.

Een dienaar van de koning onderbrak het gesprek en vroeg aan Kalbi en Nebu-Sarsechim om zich onmiddellijk bij de heerser te melden. Ik blikte naar Kalbi om te zien of hij me nodig had, maar hij liep me straal voorbij. En dus nam ik de gelegenheid te baat om weg te glippen.

Nadat ik doelloos door de legerplaats gelopen had, klom ik naar een hoger gelegen heuvel die bedekt was met het groene gras van het voorjaar. Toen ik boven op de heuvel was, ging ik zitten met mijn rug tegen een olijfbom geleund, mijn benen gestrekt. Hier vandaan had ik een uitstekend uitzicht op de stad en op het deel van ons leger dat niet aan het zicht onttrokken werd door een heuvelrug. De tenten, paarden, wagens en kamelen van de huursoldaten uit de woestijn stonden op veilige afstand van de stadsmuren. Een vredig tafereel voor wie niet wist dat de hele stad omsingeld was. De stadsmuren waren inderdaad hoog en de poorten leken stevig, maar toch verbleekten ze bij de nieuwe muren en poorten die Nebukadnezar in Babel had laten bouwen. Ik kon vanaf mijn uitkijkplaats de tempel zien en het paleis, en nog net een stukje van de vijver, de levensader van de stad.

Daar op die heuvel, in de zon die nog niet veel kracht had, gin-

gen mijn gedachten alle kanten uit. Van de stad die ik beneden me zag liggen naar de veroveringstochten van Nebukadnezar en naar Kalbi ... De donkere gedachten die me overvielen, kraste ik haastig in het tablet dat ik bij me droeg.

Het is afgelopen met mij. Diepe angst heeft mij overmand. Nebu, de god van de schrijvers, heeft mij verlaten. Ik vervloek de dag waarop ik toegaf aan mijn verlangen. De heerlijke toekomst die voor mij lag, is verkracht. Alles behalve mijn leven heb ik moeten prijsgeven voor een mooi meisje. Kalbi's hete adem verschroeit elke dag die ik leef. Moge Marduk, Drakendoder, verschroeien wie mij verschroeit. Moge Marduk, de Heer van Babel, met de zeven winden, gevangennemen wie mij zo gruwelijk gevangengenomen heeft.

Met hangend hoofd overdacht ik mijn miserabel bestaan. Kalbi was in de ogen van velen een krachtige aanvoerder, een beminnelijk man, maar voor mij vormde hij een dagelijkse gesel. Hoewel ik geen echte slaaf was, kon hij me elk moment van de dag of de nacht laten opdraven. De aanvoerder maakte me vaak duidelijk dat ik niet in de positie was om te weigeren. Hij merkte dan terloops op hoe jammer het zou zijn als mijn moeder per ongeluk van het dak van haar huis zou vallen. Of hij mijmerde dat mijn vader er wellicht niet tegen zou kunnen om heel lang kopje-onder te gaan in de Eufraat. Toegegeven, hij was behoorlijk vindingrijk in zijn intimidaties.

Ondanks dat alles was het niet altijd kommer en kwel. Mijn positie als schrijver maakte dat ik bepaalde privileges had die gewone burgers niet hadden. Zo kwam ik in het kielzog van Kalbi vaak in het paleis van Nebukadnezar en mocht ik aanwezig zijn bij belangrijke beraadslagingen om er verslag van te doen. Kalbi was ook altijd druk met handeldrijven tijdens feestmalen. Mijn taak was om de afspraken op een tablet te schrijven, waarna ik onherroepelijk moest vertrekken.

Ik besepte plots dat ik al een hele tijd op de heuvel zat en terug

moest naar het kamp. Terwijl ik het stof van mijn kleren sloeg, viel me iets op ... Jeruzalem was gebouwd op twee heuvels. Op de *laagste heuvel stond een groot gebouw, waarvan ik aannam dat het de tempel was. De huizen op de andere heuvel lagen hoger dan de tempel. Dat was opmerkelijk. In Babel werd nog steeds aan de Etemenanki gebouwd. Nebukadnezar had verkondigd dat de ziggoerat hoog verheven moest worden, zodat de tempel van Marduk in de wijde omgeving te zien zou zijn. De bouwers van deze tempel in Jeruzalem moesten toch gezien hebben dat de omliggende heuvels hoger waren. Wat een vreemde keuze om die tempel daar te bouwen!

Ik baande me zo snel mogelijk een weg terug door de chaotische legerplaats. De zon was al bijna onder toen ik bij mijn tent kwam. Ik glipte gauw naar binnen om Kalbi of Belasi geen gelegenheid te geven me te treiteren.